

اتحاد طبقاتی کارگران رمزپیزی است!

زنده باد اول ماه مه

اول ماه مه روز تجلی همبستگی بین المللی طبقه کارگر فرا رسید. نظام استثمارگر سرمایه داری همچنان در بحران کم نظیر خود بسر می برد و تمام ارگانها، ابزارها و امکانات خود را بخدمت گرفته است که گذار از بحران ساختاری خود را، از طریق تعرض به دستاوردهای تکنونی، افزایش بیکاری و فقر، تعرض به دستمزدها، کاهش خدمات رفاهی، آموزشی و درمانی، بیمه های بیکاری و بازنشستگی و غیره عملی سازد. ضمن برگزاری مراسم تاریخی اول ماه و نمایش همبستگی طبقاتی در این روز، ضروری است در اجتماعات خود به مبارزات جاری کارگران بر علیه سرمایه داری نگاهی بیاندازیم. سوال عمومی در مبارزات طبقه کارگر این است که چرا با وجود شرایط عینی و انواع مقاومت و اعتراضات کارگری، سیاست های سرمایه داری کماکان به عقب رانده نشده است. پاسخ عملی بدان می تواند صفوف کارگران را انسجام بخشیده، سطح مبارزه طبقاتی را ارتقاء داده و بحران حاضر را در جهت منافع اکثریت جامعه حل کند.

در اروپا و امریکا، دولت ها و ارگانهای جهانی بار بحران سرمایه داری را برهستی و زندگی کارگران تحمیل کرده اند. با وجود اعتراضات و مقاومت های ضد سرمایه داری، جنبش وال استریت در امریکا و اشغال در اروپا و نیز اعتصابات کارگری و جنبش های توده ای در یونان و پرتغال و اسپانیا و ایتالیا و ایرلند و قبرس و غیره که حتی در جاهایی به بحران سیاسی و تعویض پی در پی دولت های بورژوازی انجامیده است، هنوز فاصله زیادی برای به عقب راندن بورژوازی مانده است. تحمیل سیاست های صرفه جویی در رفع بحران اقتصادی و در رفع بحران نئولیبرالیستی از طرف دولت های سرمایه داری تمامی بخش های کارگران از بیکار و شاغل را در برگرفته است و بیکاری تا حد بی سابقه ای افزایش یافته است. با توجه به چنین شرایط عینی، تغییر اوضاع به نفع طبقه کارگر و تمامی بخش های مزدبگیر جامعه، در گرو بیان خواست های تمامی بخش های طبقه کارگر و ایجاد تشکل های مستقل سیاسی - طبقاتی حول آن خواهد بود. در صورت عدم وجود تشکل های که از بطن مبارزات ضد سرمایه داری کارگران نشأت گرفته باشد، گرایشات مذهبی، ناسیونالیستی، فاشیستی و راسیستی لانه کرده در دستگاه های بورژوازی دست بالا پیدا می کنند.

در کشورهای عربی اعتصابات کارگری رژیم های دیکتاتوری سرمایه داری را بزیر افکند ولی اوضاع به نفع کارگران و اکثریت جامعه تغییر نکرده است. عمر کوتاه بهار عربی که دیکتاتوری های سرمایه داری را بزیر افکند، حاصل اعتصابات کارگران و جنبش های اجتماعی مصر و تونس بود. با تکیه بر ارتش و ارگانها و احزاب بورژوازی رنگارنگ و خصوصا اسلامی و دخالت دولتهای کاپیتالیستی، سرمایه داری کنترل اوضاع را در دست گرفت و بهار عربی فرو نشست. تجارب جنبش ضد دیکتاتوری و بر علیه سیاست های سرمایه داری در کشورهای عربی، به طبقه کارگر خاطر نشان کرد که آنچه می تواند توازن قوا را به نفع رفاه و آزادی در جامعه تغییر دهد، حضور طبقه کارگر از طریق تکیه بر تشکل های مستقل طبقاتی خود در بیان خواست ها و نیازهای جامعه است. تنها سازماندهی مبارزات اقتصادی و نیز آزادی های سیاسی تحت هژمونی طبقه کارگر متشکل می تواند مبارزه علیه سرمایه داری و دیکتاتورهای رنگارنگ آن را به پیش سوق دهد.

در ایران در شرایطی روز جهانی کارگر فرا می رسد که بحران سیاسی و اقتصادی سرمایه رژیم اسلامی را در بن بست قرار داده است. بیش از سه دهه از حاکمیت اسلامی سرمایه می گذرد و طی این مدت بخش های مختلف طبقه کارگر در ایران با توجه به شرایط ویژه ای که در جامعه بوده است

در جهت تحقق خواست های بیشمار خود به مبارزه دست زده اند. هراس سرمایه ورژیم اسلامی با توجه به نقش کارگران در سرنگونی رژیم دیکتاتوری سلطنتی سرمایه، متوجه نیروی عظیم آنان است و لبه تیز دیکتاتوری استبدادی خود را قبل از همه در جهت سرکوب طبقه کارگر بخدمت گرفته اند. مبارزه دائمی کارگران در ایران پس از دو دهه جنبش کارگری را به سطح بالاتری از مبارزه رسانید. آهنگ تشکل یابی در میان کارگران در حالی که تشکل های کارگری در ایران وجود نداشت اوج گرفت. مراسم علنی روز کارگر مستقل از دولت و ارگانهای ارتجاعی اش همچون خانه کارگر رژیم پا گرفت و هزینه های هنگفتی برای رژیم در سرکوب تشکل های علنی کارگران و نیز نماینده گان و فعالین کارگری در بر داشته و همچنان دارد. مراسم روز کارگر در طی چند سال با اتحاد عمل تشکل های موجود علنی کارگران و نیز تشکل های فعالین کارگری و نیز انتشار قطعنامه در بیان خواست های جامعه تحرکاتی به جنبش های موجود در جامعه بخشید که ما حاصل آن، در جریان انتخابات هشتاد و هشت، جنبش توده ای توانست رژیم را دچار انشقاق کند. در همین سال، روز کارگر با شرکت مستقل کارگران با توجه به شرایط استبدادی برگزار شد که در تاریخ مبارزات کارگری بدون اغراق می توان گفت کم نظیر بود.

با توجه به شرایط سیاسی رژیم و دولت های کاپیتالیستی که با تحریم بیشترین فشار را بر زندگی خانواده های کارگران در ایران وارد کرده اند، با توجه به تحمیل برده گی مطلق بر کارگران از طریق نگه داشتن دستمزدها ی زیر خط فقر و با توجه به دستگیری و زندانی کردن نماینده گان و فعالین کارگری و اعمال فشار و آزار جسمی و مالی بر آنان و نیز با توجه به نزدیکی انتخابات که طیف بورژوازی ایران را در راهکارهای رفع بحران حکومتی نگران کرده است، اول ماه مه امسال از حساسیت خاصی برخوردار است. کارگران و فعالین کارگری با توجه به شرایط حاضر تجارب و ابتکارات خود را دارند و اول ماه مه را به اشکال مختلف برگزار خواهند کرد. در طول سه سال گذشته اگر چه بیشترین فشار بر طبقه کارگر، نماینده گان و فعالینش تحمیل شده است، در عین حال درسهای ارزنده ای بجا گذاشته است و امسال با توجه به شرایط عینی می توان آن را در مراسم روز کارگر با صدور بیانیه ها و قطعنامه ها منعکس کرد.

با اتحاد درونی طبقه کارگر و اتکا به استراتژی تشکل های طبقاتی می توان توازون قوا را در مقابل انواع گرایشات سرمایه داری و به نفع رفاه و آزادی تغییر داد. اول ماه مه فرصتی تاریخی برای نمایش این همبستگی خواهد بود.

پیش بسوی ایجاد تشکل های طبقاتی کارگران !

کانون سوسیالیست های کارگری

مه 2013 - اردیبهشت 1392

[/HTTP://WWW.SOCIALIST-WORKERS.ORG](http://www.socialist-workers.org)

[KARGAR.SOCIALIST@GMAIL.COM](mailto:kargar.socialist@gmail.com)

KANONE SOCIALISTHAYE KARGARI :FACEBOOK